

Bütün Zamanlarım Sana Akmış

— kuytular · 05 Kasım 2013

gözlerimi kapatsam
şehirler küçülüyor,
açsam yeryüzü hepsi...

(.
.
.
)

buradayım

yalnızlık tabutun içinde
karanlık çağlara yakınım
inkaların derin sessizliğinde ki
her an düş/ebilirim
şu saniye aklımı düş/ürebilirim

buradayım

odamın merkezinde
buz tutmuş köşesindeki
en soğuk eşliğinde
oturdum
bunu yapabildim henüz
kısır-naçar eylemlerimde ki
ne yapmanı ve ne yapmamı istemiyorum

(güldüm)

tuhaf durdu
ne bileyim bir şey gibi durdu bu cümle
soluk/renksiz/nedensiz ve sebepsiz bir şey

neyim var benim deęil mi?
sahi olmayanda ne?
geçmiş çağlarda dilsiz bir kavmin
sağır kaldığı taş duvarlar kadar karmaşık/sarmaşık
üzümü karaya kesik salkımlarım ki
aklım asma bahçeleriyle ünlü
adı bilinmez bir kentin boşluğında sanırım
kendimin içine salıyorum kendimi
kandan bir ur gibi
çoęalıyor hücrelerimde
gündüz ve gecemde...

gözlerim aynada
ve duvara düşen bir ışığın yansımada
kırılan yüreğimden/kolumdan/bacağımdan
hiç utanmadan sana bakıyorum
kısık gözlerimle ki
kırık bir notadan çıkan
mistik bir müziğin içinden
lambadan çıkan bir cin hüneriyle
sızdım içime
Si' den sonra
hemen sonra başlayacaktın
veLa/havle
sus/tum...

(...)